

Een uurtje op het *deep web*, een recente pasfoto en zeshonderd euro, meer was niet nodig. De chauffeur van de bus had bij het inchecken alleen zijn ticket gecontroleerd en niet naar een paspoort gevraagd. Had hij dat wel gedaan, dan was er niets aan de hand geweest. Het Nederlandse document was niet van echt te onderscheiden. Met het leren koffertje in de hand had hij vriendelijk naar de man geknikt en was doorgelopen. De mensen met wie hij werkte noemden hem Khadim, de Adjutant, maar voorlopig was zijn naam Youssef Ben-Ahmed. Hij staarde naar het vervormde spiegelbeeld van de Euroliner in de glazen pui aan de overkant en hoorde de diesel tot leven komen. Exact om twee uur vertrok de touringcar richting Amsterdam. Nog 28 uur en dan was hij alweer op de terugweg.

Zijn baas had bellen verboden, hij had zijn smartphone in Tanger moeten laten, opgeladen. Zijn vriendin liep ermee door de stad, gebruiken mocht ze hem niet. Alleen de alarmtelefoon van de organisatie had hij bij zich. Een *burner*. In geval van nood konden ze hem bereiken. Terug in Tanger zou hij deze vernietigen en een nieuwe krijgen. Het was de vierde opdracht en het patroon was iedere keer gelijk. Reizen per hogesnelheidstrein naar station Brussel-Noord. Het laatste stuk per bus, zonder telefoon, en na de overdracht direct retour. Na drie opdrachten een ander uiterlijk en een nieuw paspoort. Dit keer had hij gekozen voor een driedagenbaard. Met de dunne zwarte coltrui, grijze bandplooi broek en zwarte loafers-zonder-sokken leek hij op een Zuidas-advocaat. Hij glimlachte en dacht aan de enveloppe in zijn koffertje. Het ging goed met UCCEN. Een drievoudige opdracht, wat er moest gebeuren zat in zijn hoofd, de details zouden nooit op papier komen. Het was vrijdagmiddag 18 augustus. Over ruim twee uur stond hij op Amsterdam-Sloterdijk. Nog voor de bus de uitvalswegen had bereikt viel hij in een diepe slaap.

Vijfentwintig kilometer ten westen van station Sloterdijk, aan de Haringhaven in IJmuiden, was het rustig. Lunchtijd. Vanaf een uur of vier zouden de kotters na een week op zee terugkeren naar de vissershaven. In een kleine opslagloods keek een man van begin dertig met een korte, volle baard door het raampje in de loopdeur naar buiten. Kaalgeschoren, donkere gelooide huid, het gedrongen figuur van een bokser. Hasib had de kale ruimte voor weinig geld kunnen huren van een failliete zeevishandel. Kantoortje, toilet, roldeur naar de kade. Ze gebruikten de loods maar weinig. Een keer

of vier per jaar voor een transport over zee, ieder halfjaar voor een lading die het laatste stuk over de weg kwam, zoals nu.

Achter hem klonk gestommel. Zijn maat, een magere man met een pluizig baardje, sleurde de laatste van een tiental grijze houten kisten uit een kleine container. In het duistere interieur stond een flinke hoeveelheid volgeladen pallets. De mannen hadden ze niet aangeraakt. Ervoor en meer opzij stonden vier blauwe kunststof zestiglitervaten met een zwarte schroefdeksel en verweerde etiketten. De houten kisten waren omsnoerd met donkere stalen banden, de vaten zaten dicht met een verzinkte sluitring. Zowel de kisten als de vaten waren genummerd.

De bokser draaide zich om en keek op het klembord dat hij in zijn hand had. Hij vergeleek de nummers op de kopie van de laadbrief met die op zijn lijst en knikte. Deze vier vaten nog en dan hadden ze de partij binnen. Samen tilden ze het eerste vat met enige moeite in een veelgebruikt bestelbusje. Op de laadvloer lag een stapel grijze verhuisdekens, daarnaast drie paar Nederlandse kentekenplaten met verschillende nummers.

Vijf minuten later klikte hij zijn telefoon aan, keek hoe laat het was en zuchtte. Het inladen van de kisten en vaten had meer tijd gekost dan verwacht. Toch was hij tevreden. Nog even, dan kon hij melden dat fase één achter de rug was. Khadim zou tevreden zijn. Over een paar dagen zaten ze weer in België. De bokser dacht aan het sensuele lichaam van zijn vriendin in Molenbeek. Hij had haar al vier dagen niet gezien.

Anderhalf uur later reed de bokser door een openstaand toegangshek een rangeerterrein op, aan de rand van het westelijk havengebied in Amsterdam. Het eerste afleveringsadres. Daarna nog twee te gaan. Langzaam reed het lichtblauwe bestelbusje langs een paar aan elkaar gekoppelde tankwagons naar een rij van zes golfplaten loods. Terwijl hij op zijn telefoon het nummer controleerde stopte hij bij de laatste loods. Zowel op de voorkant als op de schuifdeur was uit de losse pols het cijfer zes geschilderd. Links naast de loods lag een stapel kapotte pallets. Ergens dichtbij klonk het schorre geblaf van een hond. Sinds de laatste keer was hier niets veranderd. De bokser knikte naar zijn maat. Hij kende de weg. De magere stapte uit, schopte wat stukken hout opzij en trok een stuk touw tevoorschijn waaraan een sleutel zat. Hij opende het hangslot, duwde de loopdeur naast de grote schuifdeuren open en liep terug naar het busje. Hij pakte een van de grijze kisten en droeg die de loods binnen. Dat herhaalde hij nog twee keer. Na de laatste kist sloot hij de deur af en mikte het touw met de sleutel in de richting van de pallets.

Verderop, verscholen tussen de tweede en de derde loods, stond een jongeman van in de twintig met zwart, krullend haar, een sporttas naast zich op de grond. Zorgvuldig ongeschoren, donkere zonnebril. Hij had ruim een uur staan wachten en baalde. Waarom was Hasib te laat geweest? Betekende dat iets? Hij dwong zichzelf te wachten tot het busje verdwenen was. Na nog vijf extra minuten trok hij dunne latex handschoenen aan, pakte de tas en liep naar loods zes.

De verlaten werkplaats maakte een troosteloze indruk. Lege schappen, een versleten werkbank, hier en daar wat oud gereedschap, resten van wat ooit een meubelmakerij was geweest. Midden in de ruimte stonden twee personenauto's, achteraan een zwarte Audi S5, daarvoor een BMW 325i, ook zwart, allebei zonder kentekenplaten. Het rook er naar motorolie, maar de stank van ammoniak overheerste. Morgen zou de BMW weer weg zijn, brandschoon. Stond alleen de Audi nog te wachten tot hij aan de beurt was. Ook deze opslag gebruikte de groep maar incidenteel. Twaalfhonderd euro huur per maand was veel geld, maar daarmee was het zwijgen van de eigenaar afgekocht. Het zonlicht viel door de kunststof lichtplaten in het dak in smalle banen naar binnen. De langwerpige grijze kist stond op de werkbank. Uit zijn tas haalde hij wat gereedschap en legde dat zorgvuldig naast elkaar. Een lichte bandschaar, een koevoet, een klauwhamer, poetsdoeken en een busje olie. Hij knipte de stalen banden om de kist door, wrikte de deksel los. In de kist lagen zes pakketjes, twee lange en vier korte, gewikkeld in vaal, roestwerend papier. Een voor een legde hij ze op de werkbank. Hij pakte de klauwhamer, sloeg de kist uit elkaar en bond de plankjes in een bundeltje samen. De vellen papier verfrommelde hij tot een prop en legde die bij de plankjes.

Twee kalasjnikovs, een voor directe actie, een als reserve. De eerste en laatste keer dat hij met zo'n ijzer had geschoten was in de Ardennen. De basis had hij daar geleerd, meer was niet nodig. Zelfs als ze onder water hadden gelegen werkten deze zelfladers nog, had de instructeur gezegd.

De gebogen patroonhouders legde hij apart, de opklapbare schoudersteunen zouden ze thuis laten. Op een afstand van een paar meter kon je nauwelijks missen. Hij glimlachte, het schieten zelf zou hij aan de hiter overlaten.

Hij pakte het eerste wapen en klemde de body in de bankschroef. De veiligheidspal aan de rechterkant stond in de hoogste positie. Hij trok de slede naar achteren, controleerde de kamer, trok de pompstok onder de loop naar voren en legde die ernaast. Hij drukte de knop achter op de kast in en opende het wapen. Minutieus demonteerde

hij de verdere onderdelen, ontvette en reinigde ze. Het was een ritueel, het maakte wat komen ging beheersbaar.

Het donkere geluid van een langsrijdende auto haalde hem terug in de echte wereld. Hij stopte het laatste in poetsdoek gewikkelde magazijn bij de rest van de onderdelen in de sporttas. Alles ging er gemakkelijk in, ook het papier en de plankjes. Hij draaide zich om en inspecteerde de werkplaats. Als ook de Audi was opgehaald was er geen spoor meer van UCCEN te bekennen, dan waren ze er niet geweest. Hij duwde de hoge metalen schuifdeur knarsend een stukje open. Stapte naar buiten, zette de tas op de grond en bleef staan in de schaduw van de loods.

Het was volop zomer, windstil en warm. Ondanks de felle zon transpireerde hij nauwelijks. Hij keek naar links en rechts en bestudeerde zorgvuldig de omgeving. Alles lag er verwaarloosd bij. Roestige spoorrails, ooit gebruikt. Een magere straathond scharrelde tussen de met onkruid begroeide bielzen. Vaag rook hij de karakteristieke geur van cacao. Op de achtergrond waren havenkranen zichtbaar, hun giek stil tegen de strakblauwe lucht. Het toegangshek in de stalen omheining, slordig omwikkeld met prikkeldraad, stond halfopen, zoals hij het twintig minuten geleden had achtergelaten.

Het geheel deed hem denken aan de oude laad- en loshaven van de werf waar zijn vader gewerkt had, niet ver van hun ouderlijk huis in Dordrecht. Het terrein lag aan de oever van de rivier die hij zo goed kende en werd al tijden niet meer gebruikt. Hij was het door de jaren heen gaan beschouwen als zijn eigen grondgebied. Na schooltijd waren zijn vrienden en hij er iedere dag te vinden tot etenstijd. Ze trinden er. Ze voetbalden, droomden over de toekomst, over rijk worden.

De hond snuffelde moedeloos rond tussen de rotzooi. Er liep een sliert speeksel uit zijn bek, witte vlokken. Verder was er geen levend wezen te bekennen. Anouar staarde naar het dier, bewegingloos. Hij dacht aan zijn vader, wilde doden. Opeens bukte hij zich, raapte een flinke kei op en gooide die als uit het niets naar de straathond. Een pitcher. Linkerbeen gehoekt, bovenhands. Strak en hard. De steen raakte de hond vol in de flank. Het beest kermde van de pijn en verdween jankend in de verte. Zo zou hij het doen, meedogenloos en definitief. Keer op keer. Een eeuwigdurende wraak die nooit genoeg zou zijn. Hij zag de sobere witte kist, hoorde het huilen van de rouwende vrouwen, de lange, schrille uithalen. Het was nu twaalf jaar geleden, maar de hitte boven het graf in Berkane voelde hij nog steeds.

Metalen loopbruggen doorsneden de centrale hal van het gerechtsgebouw aan de Parnassusweg. Hoge ramen van blauw reflecterend glas filterden het daglicht. Staal, wit geglazuurde wandtegels en groezelig beton wedijverden met elkaar. Overall heerste bedrijvigheid, gonsden zachte stemmen en wapperden zwarte toga's. Mensen van alle leeftijden en nationaliteiten bewogen zich door het enorme complex. De meesten liepen gehaast en waren doelbewust op weg ergens naartoe.

Lydia Govaert stak haar hand op naar een passerende collega en beende in de richting van de liften. Een aantrekkelijke vrouw met een open gezicht. Tenger postuur, begin veertig, donkerbruin halflang haar. Bruine ogen, nauwelijks make-up. Na haar studietijd in Leiden vijftien jaar geleden begonnen aan een voorspoedige carrière als officier van justitie bij het Amsterdamse parket. Ze genoot van haar werk, van de verantwoordelijkheid die ze had als portefeuillehouder Zware Criminaliteit, en van het vertrouwen dat ze opnieuw een etalagezaak tot een goed einde zou brengen. Vandaag was een bijzondere dag, de derde en laatste van het Delta-3-proces, vanmiddag hield ze haar requisitoir. Deze zaak rond vermeende corruptie bij de Amsterdamse politie had veel aandacht getrokken in de media. Het Openbaar Ministerie verdacht drie rechercheurs van het verkopen van vertrouwelijke informatie aan criminelen, schending van het ambtsgeheim en valsheid in geschrifte.

Haar telefoon ging. Het was Paul Onnes, zoals verwacht. De parketsecretaris was haar vaste steun en toeverlaat. Ze vormden een soort twee-eenheid. Alles was in gereedheid. Ze had nog twaalf minuten voor aanvang van de zitting. Hij wenste haar succes.

Even langs de togakamer, een snelle plas, een vleugje parfum en ze ging er tegenaan. In de lift dacht Lydia aan een van haar eerste fraudezaken. Een beleggingsadviseur werkte als accountmanager bij een private bank en had een ongekend carrièreperspectief. Op zijn tweeëndertigste nam hij onverwacht ontslag, in ruil voor een baan bij het ministerie van Financiën. Beleidsadviseur, niets meer van doen met beleggen. Binnen een jaar had hij een tweede huis in Portugal en reed hij in een dure Audi-cabrio. Zijn directe chef vertrouwde het niet en liet intern onderzoek doen. Drie maanden lang was een *mirror* actief, aangestuurd door de netwerkbeheerder. Alles wat de man thuis en op kantoor deed via de computer werd geregistreerd en direct gescreend. Het leidde tot een vervolgingsverzoek wegens grootscheepse financiële fraude. De man had van zijn vorige werkgever alle geheime toegangscode meegenomen. Daarmee kon hij op de termijn- en aandelenmarkt met voorinformatie

kopen en verkopen. Hij kreeg voortdurend de meest actuele, interne gegevens van de private bank. De rechter had Lydia's eis onverkort overgenomen, vier jaar onvoorwaardelijk en een boete van 600.000 euro.

Lydia haalde een beugel los van het postelastiekje aan de hanger, knoopte hem om en trok haar toga aan. Ze droeg het kledingstuk met elan. Zwart, lang en hooggesloten. Afgezet met zwarte zijden biezen, versleten aan de randen en dof op de ellebogen. De hare was van zuiver wol en nu ruim vijftien jaar oud. Ze had hem gekregen van haar ouders en voor het eerst gedragen bij haar benoeming als plaatsvervangend officier, in 2002. De slijtage was zichtbaar en daar was ze trots op. Lydia zou er niet graag afstand van doen. Haar dochter had het altijd over die stomme jurk.

In de zittingszaal was het koeler dan buiten, maar niet veel. Een hoge, lichte ruimte, veel glas. De dubbelbeglaasde scheidingswanden tussen de publieke tribune op het balkon en de zaal beneden waren opengeschoven. De president en de twee andere rechters van de meervoudige strafkamer zaten op een laag podium achter modern vormgegeven houten tafels.

Maarten Severyn staaarde naar de grote witte en rode ovalen op de metershoge gelige muur achter de rechters. Kunst waarschijnlijk. In de verdachtenbank zaten drie collega's van hem, politiemannen in burger. Achter hen hun advocaten, onder wie één vrouw. Op de publieke tribune behalve hijzelf een paar druk tikkende journalisten en zeven agenten in uniform, vijf mannen en twee vrouwen. Meer dan de eerste zittingsdagen. Twee van de verdachten kende hij al jaren. Niet goed, maar toch. Maarten wist wat ze later thuis zouden zeggen, ongeacht de afloop. De verdenking was voldoende, het vonnis was geveld. Verbitterd, eenzaam, uitgestoten. Bazen brachten je bloemen in het ziekenhuis en op je begrafenis, maar als het erop aankwam, als ze je van rottigheid beschuldigden, dan stond je er alleen voor.

'Ik herhaal nog eens nadrukkelijk, meneer de voorzitter, het is niet voor niets dat het Openbaar Ministerie vorig jaar een speciale officier heeft aangesteld in de strijd tegen de corruptie bij de Amsterdamse politie! Onderzoeken waar soms maanden aan gewerkt is, vallen als een dood vogeltje uit de lucht!'

Lydia koos haar woorden weloverwogen, sprak met heldere stem. Maarten kende haar als een betrokken, gedreven officier. Ze wilde winnen, het recht laten zegevieren. Hij wist hoe zijn collega's zich moesten voelen. Nog geen twee maanden geleden had Lydia hem beschuldigd van het misbruik maken van zijn positie als politiemann. Hij had na de

plotselinge dood van zijn vrouw mensen gehoord zonder getuigen, zonder onderzoeksopdracht gebruikgemaakt van de politiesystemen, zonder toestemming onderzoek verricht in het buitenland. Hij wist dat het niet mocht, dat het niet kon. Nooit. Privéspeurwerk bestond niet bij de politie. Rechercheurs handelden niet op eigen gezag. Toch had hij dat gedaan. Volgens de OvJ kon alles wat hij onder eigen naam had uitgezocht zo de prullenbak in als onrechtmatig verkregen bewijs. De tegenpartij zou daar gehakt van maken. Ze was ongekend fel geweest. Het had hem verward, hij begreep haar niet. Keiharde kritiek, tegelijk had hij tussen de regels door waardering gevoeld, alsof ze een toneelstukje opvoerde voor de andere aanwezigen. Uiteindelijk was het allemaal goed gekomen, maar die avond werd Maarten met onmiddellijke ingang geschorst, voor een periode van vijf weken.

Ondanks die pijnlijke nederlaag koesterde hij bewondering voor Lydia Govaert. Ze was sterk, eigenstandig. Hoewel het researchewerk haar interesseerde, probeerde ze zich zo min mogelijk te bemoeien met het directe verloop van de opsporingsactiviteiten. Als leider van het onderzoeksteam wilde ze op ieder moment weten wat er gebeurde, maar niemand voor de voeten lopen. Maarten wist hoe zwaar haar verantwoordelijkheid woog. Zij was het die ervoor moest zorgen dat het onderzoek volgens de wettelijke regels verliep, dat ze tijdens de zitting niet onderuit gehaald zou worden door de verdediging.

Lydia had Maarten na de lunchpauze opeens op de publieke tribune zien zitten. Het verraste haar. Ze vroeg zich af of hij de verdachten persoonlijk kende, maar tegelijk voelde ze zich gevlaid dat hij belangstelling toonde voor de afloop van deze zaak. Ze hadden het nooit meer gehad over zijn schorsing, een paar maanden geleden, zou eigenlijk een keer moeten. Ze voelde onder de witte bef een zweetdruppel zijn weg zoeken naar haar decolleté. Op dit soort warme dagen was haar dierbare toga een onding.

‘Ik zeg u: een hard en repressief beleid in deze is bittere noodzaak! Corruptie is niet alleen een intern probleem van de politie; corrupt gedrag van een politieman of -vrouw betekent een directe en ernstige aantasting van de integriteit van het politieapparaat en van het vertrouwen van de burgers in de overheid! Afgelopen twee jaar zijn er alleen al in de Amsterdamse binnenstad, een district met iets meer dan vierhonderd agenten en tienduizend arrestaties per jaar, dertien politiemensen buiten functie gesteld! Het begint met het vragen om korting en het achterover drukken van in beslag genomen goederen, maar daar eindigt het niet mee!’

Uit haar rechterooghoek zag ze boven op de publieke tribune de toegangsdeur opengaan. Hoofdofficier van justitie Peter van Weerden was een lange, magere man. Tegen de vijftig, scherp gesneden gezicht, randloze leesbril aan een koordje rond zijn nek. Zijn warrige grijze haardos was nonchalant maar vakkundig geknipt. Lydia mocht hem niet. Ze concentreerde zich en probeerde terwijl ze sprak de drie rechters in te schatten. Bij de voorzitter, de oudste van de drie, had ze nog college gelopen. Een strenge, maar eerlijke man. Hij keek naar haar en luisterde aandachtig.

‘Nogmaals, voorzitter, níét optreden, of niet effectíéf optreden tegen afwijkend politiegedrag, in welke vorm dan ook, zorgt ervoor dat deze kwalijke praktijk niet alleen aanhoudt, maar dat het verergert en steeds schadelijker proporties aanneemt. We hebben het hier over algehele normvervaging. De verdachten spreken zichzelf en elkaar tegen. Hun verklaringen zijn ongeloofwaardig, inconsistent en bestaan uit hele en halve leugens. Een van de verdachten hier had het gisteren over zijn collega’s van de Rijksrecherche, noemde hen matennaaiers!’

De man die het betrof, een rechercheur van tegen de veertig, staarde gebiologeerd naar de officier van justitie en trok wit weg.